

MOLNBILDER.

DIKTER

af

Johannes Alfthan.

Karl Lönn

Wiborg.

Det var så tyst, så tyst och stilla
 På gamla Wiborgs långa bro,
 Ren sof der hemma hos sin maka
 Den feta borgaren i ro.
 Det var så tyst och skeppen lågo
 Kolosser utan ljud och ton,
 Men ensam i den stilla natten
 Stod jag uppå den långa bron.
 Jag tänkte uppå dagens hvimmel,
 På hamnens friska liflighet;
 Jag tänkte uppå Wiborgs ära,
 Dess fria raska idoghet.
 Jag stod der länge och min tanke
 Gick utan band sin fria färd;
 Men mörkt stod slottet der, det gamla,
 Ett minne af en fallen verld.

Förr klingade derinne slamret
 Af pantsarklädda kämpars gång,
 Nu ljuder detta sköna buller
 I en och annan gammal sång.
 Förr stod det stolt med torn och vallar
 Ett värn mot fiender och våld,
 Förr stod vid fenstret slottets höfding
 En mächtig Riddare, så båld.

Nu höjes det ur vågens sköte
 En halftförfallen, glömd ruin,
 Nu af ett annat — slägte
 Begagnas det till magasin;
 Nu höras icke sköldar klinga,
 Ej svärd och lansar höjas mer;
 Nu höres slamret utaf kedjor
 Der fångar stiga upp och ner.

Försvunnen är din glans, o Wiborg,
 Din fordna ära skjunkit har,
 Blott dystert står det gamla slottet
 Ett minne än af bättre dar.
 Hvar dväljes Thorkels höga skugga
 Och Posses djerfva hjelteblick?

De svunno alla dessa hjeltar,
O Wiborg, då din tid förgick.

Du ligger för mig tyst och stilla
Och lugnt och fredligt söfadt i frid,
O är du icke mera värdigt
En sådan fordna dagars strid?
O är det blott ett krämarslägte,
Som bor i dessa gamla hus,
O äro Wiborgs männer blinda
För tidens nyss upptända ljus?

Sof stilla Wiborg, sof och blunda,
Och dröm om fordna striders larm,
Du ruskas nog engång ur sömnen
Af tidens starka jättearm,
Då vakna ur din dofva dvala,
Då vakna upp till lif och glans
Och lägg till fordna minnesfanor
En bättre vunnen ärekrans.

Ej tarfvas mera sköld och lansar,
Ej braket af en blodig strid,

Sen dess ha' många sekler svunnit,
 Förändrad är vår nya tid;
 Nu kämpas andens stora strider
 För Fosterlandets ljus och hopp,
 Nu då det börjat dagas redan,
 Du gamla Wiborg, vakna opp! —

Imatra.

Ren vid den yttersta österns kant
 Skönjdes den vaknande morgonens ljusning,
 Qvar stod jag än uppå klippans brant,
 Såg i de ilande vågornes brusning;
 Magiskt jag fästes af bilden och högt
 Klingade själen af mächtig förtjusning.

Dåna du vilda du brusande blott,
 Dåna och tolka din mäktiga smärta,
 Bild af den menskliga andan i smått
 Fästa din bild i mitt ynglinga hjerta,
 Ljuft blir att äga dig som en vän,
 Dig som en tolk af min längtande smärta .

Glada och fria gå forssarne fram,
 Tankarnas bilder i människoverlden,
 Bryta de klippor och stängsel och dam,
 Bryta sig gång för den herrliga färden.

Följom de brusande forssarnes gång,
 Bröder, som lefva med mig uti verlden.

Sen! utan forssar når floden ej haf,
 Sen! utan strider nås icke det sanna;
 Skygge den fege, ja skygge en slaf,
 Bjude den falske den falske att stanna!
 Vi gånge fria som forssarne gå,
 Sanningens stempel på högtburen panna.

Hafvet det fria det ler emot oss,
 Bröder om hjerta i ägen i barmen,
 Tänden vid tidernas brand edra bloss
 Svingen den högt i den friade armen,
 Tolken för verlden det herrliga lif,
 Lifvet som bor i den svällande barmen.

Vexling är verldens eviga lag,
 Faller det gamla så stiger det unga.
 Verlden är mogen för vexlingens dag,
 Vill icke bära mer bördan den tunga,
 Vill icke sofva och blunda numer,
 Verlden vill lefva ånyo och sjunga.

LAPPEENRANNAN MAAKUNTAKIRJASTO

82.23

PK C

ALFTHAN, JOHANNES
MOLNBILDER

>>10641343 001 1 PKC